

Huize Melinda (György Konrád)

Sofie Verraest

Melinda heeft zo haar eigen ideeën over schoonheid en architectuur: “Een liefde heeft tijd nodig om duurzaam en openhartig te worden; [...] een huis om waarde te krijgen, een levenswerk om gestalte te krijgen [...] Ik moet veel tijd hebben doorgebracht in een kamer, wil ik ernaar terugverlangen, willen mijn gedachten er wakend zowel als dromend nog altijd naar blijven uitgaan. [...] Karakter, smaak en kwaliteit, de schoonheid van het voor het oog waarneembare vragen tijd.” Wanneer een advocaat met een aantrekkelijk bod komt om op de plaats van haar ouderlijk huis een riant postmodern meesterwerk neer te zetten (een huis in de vorm van een klaverblad, het licht en de vegetatie van een goed onderhouden broeikas, een moqueta van kunststof die vanuit bepaalde hoeken verdomd veel van gras weg heeft), lijkt het Melinda dan ook het beste om de onheilsbrenger met een rits rode wijnappels te bekogelen. Ze kan erg goed mikken, haar huis pakken ze haar niet af.

Op de heuvelrug naast de binnenstad vormen huis en tuin een vriendelijke vesting die zich met een natuurstenen omheining van de stofwolk van de geschiedenis afschermt. In een tijdperk van onstuimige krachtmeting, grote frasen en kleine gewetensbezwaren handhaaft zich ten huize Melinda het matriarchaat. Hier heersen de ronde vormen, de kleine hoeken, de gemakkelijke stoelen, de natuurlijke materialen en de geur van zoete thee.

De woning werd nog door Melinda's grootvader ontworpen, ze is kraambed en grafheuvel voor precies één familie, van de parketvloer kun je aflezen welke hier de gewoonlijke sluipwegen zijn. Op de eerste verdieping heeft Melinda's inmiddels negentigjarige vader zijn uilennest, een bastionachtige bibliotheek waaruit hij alleen afdaalt als hij gezelschap wil. Beneden maant een grote tafel tot verzoening aan. In de belendende galerij staan eeuwig drie leunstoelen rond een koffietafel.

De tuin is een beheerste wildernis *à la hongroise*, beknobbelde takken dragen er vruchten die zacht in het gras ploffen, op het terras doet een molensteen dienst als tafel, hier en daar rust een rieten stoel in het gras, naast een rots rijst een dennenboom op en achterin is ook nog ergens een prieel. Onder de gespreide takken van een notenboom ligt in een wieg een verwonderd kind te kraaien, boom en kind sluiten vriendschap.

Hier betaamt het zich naar de stroperige tijd te schikken, zich onder het drinken van een glas droge witte wijn bedachtzaam van alles te bevrijden, op het botten van de iepen te wachten en zich zolang in stille concentratie met hand- of hersenwerk bezig te houden, een stok te kerven of zijn memoires te ordenen. Onder het vertrouwde kraken van de houten spanten merkt men dat ook het lichaam een geheugen heeft en zijn bewegingen plichtsgetrouw opslaat. De woning zwelt en slinkt met de seizoenen, ze verzamelt de tijd en houdt moeiteloos het centrum van *Melinda en Dragoman* van György Konrád. Met haar wel en wee is meteen ook de roman verteld.